

Forsl. t. L. om Fiskeriet i Danmark.

nødte til at være det, fordi Aalen bryder stærkt paa, naar den mærker sig fangen, og den kan, om den end egentlig har en lidet større Omkreds end Massens, dog, tilbørlig formædlest det slimede, glatte Skind, trænge sig igjennem. For imidlertid ikke at affjære Fiskeren fra Fangsten af nogenledes spjelige Aal, men dog at lade den mindre slippe, ere Masserne normerede, som Figuren udviser. Skjøndt der nu med denne normerede Massevidde, kan fanges Aal af temmelig ringe Størrelse, saa have Masserne dog ofte været knebne ind under Maalet, saa at meget smaa og lidet brugbare Aal — af Størrelse som Pennefjer, som Kommissionen af 1749. udtrykker sig — medtages i Baaddene. En saadan Misbrug kan jo imidlertid undgaaes ved tilbørlig Kontrol, og vilde man gjøre Massens Minimum noget større, saa blev den her omhandlede Ulempe naturligvis endnu mindre. I saa Fald skjønnes der at være mindre Grund til at besyngte nogen Opfiskning af Aalen, saameget mere som denne Fisk især om Dagen (som Natten kommer den gjerne frem af sit Skjul) ligesaa meget opholder sig i Grunden under Havbunden som i Vandet over den, og de, som ere saaledes forvarede ville undgaa Baaddet, der gaar hen over dem; ialtsald er selve Aale yngelen ikke udfat for Opfiskning. Derimod kan den Stade, som tilføjes al anden Fiskeyngel, saa en langt større Udstrækning; thi staar der nogen saadan, hvor et Baadlast finder Sted, da maa den for en stor Del med i Hoven og gaar da i Reglen tabt i store Mængder tilligemed en Del umoden Fisk af forskjellig Slags, Smaafiske, der have Betydning som Fødemiddel for de større brugbare Fiske, o. s. v. Selv om disse Fisk bleve fastede ud igjen (hvad Syderne ikke ere vante til at gjøre, jfr. Tidsskr. f. Fiskeri 5 Aarg. S. 66, Noter), saa vil største Delen være ødelagt, da spæd Yngel og adskillige Fiskearter t. Ex. Silb aldeles ikke taale at sættes op i Hoven blandt den slimede Aal. Det er navnlig den spæde maanedsgamle Fjøldeyngel lige ned til en 2-Dres Størrelse, som saa ubarmhjertig maa holde for, og at det endog gaar ud over de mindste Fiskearter, have flere af os været Vidne til ved at se smaae Hundestejler følge op med i Tusindvis. En Anvendelse af denne Yngelmasse til Føde for Svin, Vænder eller til Gjøbning kan dog ikke siges at være stemmende med Formaalet, og desuden ville de frodiggrønne Græspletter ved Kysten i Nærheden af Krif, efter Dyrger i Læsvis af den fra Pulsbaadene opfaste Fjøldeyngel, være et stadigt Vidnesbyrd om, at end ikke en saadan Anvendelse, har fundet Sted, og altsaa om en Tilintetgjørelse af Millioner Fiskelin uden mindste Nytte. Det maa derfor med Rette og uden Overdrivelse kunne siges om dette Fiskeri, at det i Almindelighed medfører en usivillig uundgaaelig Udbylten af Naturens Gaver, som vi ikke tør driste os til at paaftaa vil blive erstattet af Havets, som det siges, uudtømmelige Rigdom eller Fiskenes overordentlige Frugtbarhed, og denne Svækkelse af Fiskemængden maa for de Bandomraaders Bedkommende, der ikke kunne saa Tilgang fra større Have, kunne føre til Ødelæggelse eller sørgelig Formindskelse af ialtsald Standfiskens Mængde. Fiskenes Frugtbarhed er Staberens vise Lov som en Modvægt mod den Ødelæggelse, der beredes dem af Havets talrige Beboere ligesaa Uegget, indtil Fisken er bleven saa stor, at den selv vil deltage i den; men Menneffet har ikke Ret til at betrede Ødelæggelsens Vej paa en formaalsstridig Maaade.

b) Naar det paafiges Aalevaaddene, at de, paa en mere middelbar, men ikke mindre følelig Maaade stade Fiskeformerelsen og Fiskenes væsentlige Fødeemner, ved at drages hen over Bunden i større Strækninger og forskjellige Retninger, idet de bringe Forstyrrelse i samt løskrabe den derværende Plantevæxt (Grøde), som derefter flyder op og med Vinden driver til Land, standse og tilintetgøre den paa disse Planter muligvis affatte Fiskelees Udbylting, berove den stærkt tilvoksende unge Fisk det vigtige Fødemiddel, som ligeledes der findes i hele den lavere Dyrverden, hvortil kommer, at Grøden ved gjentagen Overstrabning af samme Bund, især hvor dennes Bestaffenhed itkun tilstedes en løsere Bestaffelse af Plantevægten, i større Udstrækning fortyndes eller forsvinder og Fisken derved taber sit Tilhold under Storme og Strømgang, sit Skjul for Efterstræbelse af Fjender — saa kunne vi, overensstemmende med Professor Nash i denne Henseende, som ovenfor ad § 14 anført, ikke frakende disse Momenter deres store Betydning ved Afgjørelsen af Spørgsmaalet om Aalevaaddenes Skadelighed. Her maa det imidlertid tilbørlig fremhæves, at om endog, som ovenfor efterviset, ikke al Strabning kan undgaaes ved den normale Fiskemaade med Puls- og Bøtvaad, naar Baaden drages til Baaddet, og Ulemperne altsaa ej kunne siges fuldstændig hævede, saa ere de dog derved i saa høj en Grad indskrænkede, at det forekommer os for vidtgaaende at gjøre Strabningen af Hav- eller Fjordbunden til en absolut forbydende Aarsag, naar den normale Omgangsmaaade iagttages; der kan da kun rejsses Betænkelighed fra de Misligheder, som staa tilbage ved den i Henseende til Efterlevelsen saa vanskelige Kontrol. — Derimod staar Strabningens Skadelighed i sin fulde Betydning i alle Tilfælde, hvor Baaddet drages til Baaden, og derfor bliver Anker- og Snurrevaads-Brugen forfæstelig. Vi kunne ikke umblade at tilføje, at Vandstrabningen, hvor den paa Limfjorden gaar for sig over Østersleierne, kan være meget ødelæggende for Østersyngelen, og da dette Fiskeri for Tiden er det, som af alle maaft har den største økonomiske Betydning, saa maa denne Omstændighed ikke lades udenfor Betragtningen. Man kunde dertil indvende, at Strabning med Baad ikke kan være værre end med de af Jern dannede Østersstrabere; men dels foregaar denne i Efteraars- og Vintermaanederne, naar Havets Yngel allerede har opnaaet en stærkere Udbylting, dels